

---

---

# INHOUD

---

---

VOORWOORD .....	2
TEGEMOETKOMINGEN .....	3
- Met de rolstoel naar de speeltuin .....	3
- Toegankelijkheid .....	5
- Persoonlijk assistentiebudget .....	7
MANUTENTIE – TILTECHNIEKEN .....	10
REIZEN .....	13
- Paralympics en Oost-Australië .....	13
ACTIVITEITEN .....	22
- Kalender .....	22
- Jeeprally .....	23
LEZERSBRIEVEN .....	26
- Helden van Delden. Onze fietsvakantie. ....	26
REDACTIONEEL .....	29
AANKONDIGINGEN .....	32

## REDACTIERAAD

Hoofdredacteur: Jacky Boelens

Diksmere 43, 9940 Evergem, tel. 09 357 46 46 – fax 09 357 43 71

e-mail adres: [info@piekernie.org](mailto:info@piekernie.org)

Internet: <http://www.piekernie.org>

De redactie behoudt zich het recht voor toegezonden stukken in te korten, te wijzigen en met opgave van redenen af te zien van plaatsing.

De verantwoordelijkheid voor de inhoud van de mededeling berust bij de auteur.

Vormgeving (DTP) en druk: Beschermde Werkplaats Ryhove, Gent

---

---

## VOORWOORD

---

---

Beste Piekernieter,

2001, een nieuwe eeuw, een nieuw millennium.

Vanwege het bestuur en de redactie van Piekernie een gezond en voorspoedig jaar gewenst.

Ook dit jaar willen wij een brede waaier van activiteiten brengen, voor elk wat wils. Kijk de desbetreffende rubriek maar even in en noteer de dingen die jou interesseren alvast in jouw agenda. Nieuwe dingen kunnen uiteraard ook aangebracht worden, wij staan voor alles open. Geniet maar van de beschrijving van de jeeprally. En dat er gereisd en aan sport gedaan wordt door lotgenoten staat als een paal boven water.

Toegankelijkheid, een eis die wij al lang stellen en waarvoor al heel wat brieven, faxen e.d.m. verstuurd werden, blijft een actiepunt. In de rubriek "Tegemoetkomingen" vind je een beschrijving van een aangepaste speeltuin. En kan je ook lezen dat de politici dit item (af en toe) op de agenda plaatsen. Dit blijkt ook nodig te zijn; in "Redactioneel" beschrijft Christ op de hem eigen manier zijn hordenloop naar het stemhokje.

Een grote stap vooruit in de zelfstandigheid van personen met een handicap is het invoeren van het persoonlijk assistentiebudget (PAB). Een grote overwinning voor de vele mensen die hier jarenlang voor geijverd hebben.

Momenteel zijn wij druk bezig met het inzamelen van de nodige fondsen voor de aankoop van een nieuwe camionette. Enkele projecten staan op stapel en wij hopen binnen afzienbare tijd dit dossier rond te hebben. Mocht jij hieromtrent nog ideeën hebben, speel ze gerust door, alle beetjes helpen.

Vriendelijke groeten.

Jacky Boelens

---

---

## TEGEMOETKOMINGEN

---

---

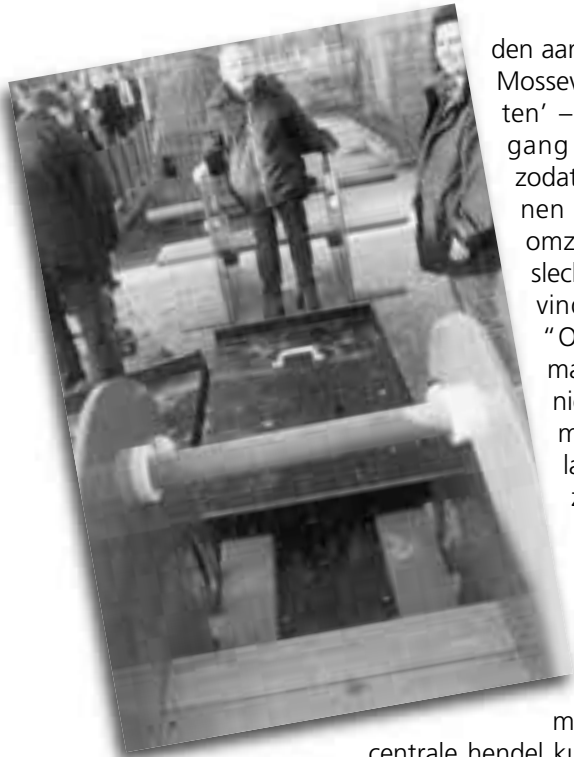
### **Met de rolstoel naar de speeltuin Speeltuigen speciaal ontworpen voor gehandicapte kinderen**

In Sint-Lambrechts-Woluwe werd gisteren een speelplein in gebruik genomen dat speciaal ontworpen is voor gehandicapten. Het is het enige plein in zijn soort in het Brusselse Gewest. Uniek is ook dat de zes verenigingen die het plein gaan gebruiken, mee aan de ontwerptafel zaten.

Het speelplein bevindt zich aan de rand van het gemeentelijk Fallon-sportstadion. Het ligt goed geïntegreerd in een groene omgeving temidden van andere sport- en recreatie infrastructuur. Burgemeester Georges Désir betreurt evenwel dat Sint-Lambrechts-Woluwe zelf de kosten voor de aanleg, 4 miljoen frank, moest ophoesten: van de gewestelijke overheden kreeg hij een nul op het rekest.

Het concept en de aanleg van het speelplein is het werk van de firma Eibe uit Rotseelaar. Die zorgde ook voor het speelplein van het provinciaal domein in Huizingen. Het bijzondere aan dit plein is dat de gebruiker, met name therapeuten van de zes verenigingen uit Woluwe voor gehandicapten, het ontwerp diverse malen hebben aangepast. "Wij kennen immers beter dan wie ook de noden van onze kinderen", legt Peter Mossevelde, opvoeder en internaatsverantwoordelijke van het instituut voor Doven en Blinden (IDB), uit. "Het plein is rolstoelgebruikers op maat gesneden", zegt Van Mossevelde. "Ook slechtzienden en kinderen die lij-





den aan een autisme-spectrumstoornis – Van Mossevelde houdt niet van de term ‘autisten’ – komen aan hun trekken.” De toegang tot het plein is voldoende breed, zodat twee rolstoelgebruikers mekaar kunnen kruisen. Het pad naar de spelen is omzoomd door een rieten wand, zodat slechtzienden op de tast de weg kunnen vinden. Bij de ingang ligt een rooster. “Opvoeders kunnen er de kinderen makkelijk op wijzen dat ze het rooster niet meer in omgekeerde richting over mogen, omdat ze anders het plein verlaten. Het plein is evenwel goed afgezet, want bij onze kinderen zijn er heel wat weglopertjes, vertelt Van Mossevelde. Bij het binnenkomen kunnen de kinderen hun aanleg voor ritme testen op de zogenaamde “piano”. Verder staat een carrousel op grondniveau, waar je met de rolstoel op kan rijden. Via een

centrale hendel kunnen de kinderen de carrousel doen draaien. Een paar stappen verder wacht een andere verrassing: een druk op een knop volstaat om een fontein in werking te doen treden, die een rivierbedding laat volstromen die door kleine dammetjes kan gestuurd worden. “Een topper is allicht de satellietschommel, een grote blauwe zetel waarmee je figuurlijk alle kanten op kan schommelen”, vertelt Van Mossevelde enthousiast. “Dit geeft een heel relaxerend effect, een beetje zoals in een hangmat”. Aan schommelplezier is er trouwens geen gebrek, want even verderop nodigen de schommelolifanten uit voor een ritje. Ook de zandbak met kleine grijpkraan is erg in trek. Elders zorgen twee parabolon ervoor dat de kinderen een fluistergesprek kunnen voeren op twaalf meter afstand van elkaar. “Het parcours voor de rolstoelgebruikers staat vol hindernissen die ze moeten overbruggen, zoals een geribde vloer. Na elke hindernis hoort echter een beloning zoals een rustmoment onder een afdak, of een visueel spektakel, zoals het draaiende waterbord, waarvan de geelblauwe vloeistof tot de meest merkwaardige vormen leidt. Autisten, die niet van drukte houden, kunnen rust opzoeken in kleine hutten of op zitbanken in de vorm van een krokodil. Op wekdagen is het speelplein enkel toegankelijk voor de begeleide kinderen van de zes instellingen en instituten voor gehandi-

capten uit Sint-Lambrechts-Woluwe. ‘s Avonds gaat het plein wel achter slot en grendel, om vandalisme te voorkomen. Tijdens het weekeinde is het plein voor alle gehandicapte kinderen toegankelijk, op voorwaarde dat ze begeleid zijn. Een beschermde werkplaats zorgt voor onderhoud.

Bron: Het Nieuwsblad Gentenaar 1/12/ 2000 (Eric Van Coppinolle)

## Toegankelijkheid

### 25 jaar Wet op toegankelijkheid

Enkele maanden geleden stelde Vlaams Volksvertegenwoordiger Simonne Janssens-Vanoppen aan de Vlaams Minister Dirk Van Mechelen, bevoegd voor Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, een schriftelijke vraag betreffende de toegang voor personen met een handicap tot gebouwen toegankelijk voor publiek.

“Op 17 juli 1975 werd de wet betreffende ‘de toegang van personen met een handicap tot gebouwen toegankelijk voor het publiek’ goedgekeurd. Toegankelijkheid van gebouwen is een belangrijk element voor de bevordering van de integratie voor personen met een handicap in onze samenleving.

Art. 1: Ten behoeve van de gebouwen die toegankelijk zijn voor het publiek, wordt door de bevoegde overheid slechts een bouwvergunning verleend mits die gebouwen voldoen aan de normen door de Koning vastgesteld terzake van hun toegankelijkheid voor gehandicapten.

Art.2: Artikel 1 van deze wet is eveneens van toepassing op gebouwen die belangrijke verbouwingen moeten ondergaan. Onder belangrijke verbouwingen moet worden verstaan, werken die de inrichting van het gebouw veranderen.

Sinds de goedkeuring van deze wet is veel gebeurd, of toch niet?

Kan de minister zeggen:

- 1) Hoe ver het staat met de concrete toepassing na 25 jaar vigerende wetgeving in Vlaanderen? Of er reeds bouwvragen geweigerd werden die niet voldeden aan de toegankelijkheidseisen?
- 2) Of er recent publieke gebouwen werden gebouwd of verbouwd die ondanks de bestaande wetgeving niet voldoen aan de toegankelijkheidsvereisten uit de bestaande wetgeving?

- 3) Welke sancties hij overweegt bij een dergelijke niet-naleving van de wet?
- 4) Of hij van plan is deze wetgeving aan te passen aan de hedendaagse toegankelijkheidsnormen?

### **Geen cijfers**

De antwoorden van de minister luiden als volgt:

1. Aangezien de artikelen 1 en 2 van de wet van 17 juli 1975 een expliciete en dwingende voorwaarde uitmaken tot het verlenen van een bouwvergunning voor gebouwen die toegankelijk zijn voor het publiek, lijdt het geen twijfel dat in de loop van de voorbije 25 jaar bouwaanvragen reeds initieel geweigerd werden omwille van het niet voldoen aan de toegankelijkheidseisen. Het geacht lid zal het mij evenwel niet kwalijk nemen dat de administratie geen statistische gegevens bijhoudt met betrekking tot elke mogelijk aspect van het vergunningsdossier. Het beantwoorden aan de hand van cijfergegevens van haar vraag zou er dan ook toe noodzaken om elke geweigerde aanvraag individueel op dit punt te onderzoeken. De huidige informatisering van de ROHM-afdelingen zal in de toekomst nochtans toelaten heel wat ruimere statistische informatie te bieden.
2. Dergelijke gevallen zijn mij niet bekend. Het behoort evenwel tot de taak van de dossierbehandelaar om elke aanvraag aan de wettelijke gestelde toegankelijkheidsvoorwaarde te toetsen.
3. Ik dien hiervoor te verwijzen naar mijn antwoord op vraag 2.
4. Mijn achtbare voorgangers hebben reeds een aantal belangrijke stappen voorwaarts gezet. Zo heeft de Vlaamse regering op 29 april 1997 (Belgisch Staatsblad 7/5/1997) een algemene bouwverordening inzake wegen voor voetgangersverkeer vastgesteld. Dit voorziet in een obstakelvrije loopweg met een minimale breedte.

Ook werd in het nieuwe decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening een belangrijke passage ingeschreven. Artikel 100, § 4 luidt immers: "De stedenbouwkundige vergunning bedoeld in artikel 99, §1, P en 6°, moet worden geweigerd wanneer niet is voldaan aan de regels betreffende toegang van personen met een verminderde beweeglijkheid tot al dan niet bebouwde onroerende goederen of delen ervan toegankelijk voor het publiek, tot installaties en wegen zoals deze bij wet door de Vlaamse regering worden vastgesteld. "

Dit artikel geeft de decretale grondslag om de wet van 1975 en het uitvoeringsbesluit van 1977 te actualiseren.

Artikel 54, 7° van het nieuwe decreet laat bovendien toe hiervoor specifiek een gewestelijke stedenbouwkundige verordening vast te stellen.

Ik zal dan ook niet nalaten, in overleg met de Minister Mieke Vogels, bevoegd voor Gelijke Kansen in Vlaanderen, eerlang een gewestelijke stedenbouwkundige verordening vast te stellen.

### **Persoonlijk assistentiebudget**

De Vlaamse regering volgde op de vergadering van 15 december 2000 minister Mieke Vogels in haar voorstel om het persoonlijk assistentiebudget in te voeren. Dat meldt zij ook in een persmededeling van 16 december 2000. Daardoor komt een einde aan de opeenvolgende experimenten sinds juli 1997.

Door zelf de persoonlijke assistentie te organiseren kunnen mensen met een handicap, in deze 'budgethouder' genoemd, zelfstandig of in familiaal verband blijven wonen, in gewone buurten leven, sociale contacten onderhouden met valide medeburgers en activiteiten ontplooiën in de samenleving.

Het budget ondersteunt ook de enorme inzet van familieleden en mantelzorgers. Bovendien wordt vermeden dat zorgbehoevenden moeten worden opgenomen in een residentiële voorziening omdat er geen voldoende ondersteuning in het thuismilieu beschikbaar is. Instellingen blijven hun belangrijke maatschappelijke opdracht vervullen, met een hogere prioriteit voor personen met een ernstige zorgbehoefte die geen beroep kunnen doen op een persoonlijk of familiaal netwerk. Het goedgekeurde PAB-besluit regelt de voorwaarden voor de toekenning ervan.

### **Arbeidsovereenkomst**

De persoon met een handicap kan als werkgever een arbeidsovereenkomst afsluiten met zijn persoonlijke assistent. Hij kan er ook voor kiezen om via een overeenkomst met bijvoorbeeld een uitzendkantoor de assistent in te huren. Hij hoeft dan niet zelf de sociale, fiscale en arbeidsrechtelijke verplichtingen als werkgever op zich te nemen.

In beide gevallen wordt de taakomschrijving van de assistent vastgelegd in een geschreven overeenkomst. De kosten voor de tewerkstelling van de assistent worden door de persoon met een handicap gedragen, en rechtstreeks aan hem terugbetaald door het Vlaams Fonds. De rechthebbende ontvangt voorschotten zodat hij de eerste kosten niet zelf moet voorschieten, en enige ruimte krijgt om flexibel met zijn budget te kunnen werken. Na het kalenderjaar wordt een afrekening gemaakt.

## Kwaliteit van het leven

Alle personen met een handicap die erkend zijn door het Vlaams Fonds kunnen een PAB aanvragen, ongeacht de aard van de handicap (fysisch, mentaal, auditief, autisme, niet-aangeboren hersenletsel, posttraumatisch...). Minderjarigen of volwassen personen die door de ernst van hun mentale handicap rechtsonbekwaam zijn, kunnen toch van het PAB gebruik maken via hun wettelijke vertegenwoordiger.

De kwaliteit van het leven wordt in belangrijke mate bepaald door de kwaliteit van de relaties die mensen kunnen uitbouwen. Het PAB moet daarom ook kunnen bijdragen tot het ondersteunen of het opbouwen van een persoonlijk netwerk van burgers die een rol van betekenis spelen in het leven van de persoon met een handicap. Om te vermijden dat de individuele budgethouders in een isolement terecht komen, is voorzien dat zij bijgestaan worden door een zelf te kiezen budgethoudersvereniging en/of een zorgconsulent.

## Taken assistent

Volgende taken, die moeten bijdragen tot de sociale integratie van de persoon, komen in aanmerking:

- praktische, inhoudelijke en organisatorische hulp en/of ondersteuning bij huishoudelijke en lichamelijke activiteiten en bij verplaatsingen
- praktische hulp en/of ondersteuning bij handelingen van het dagelijks leven in verband met schoollopen en werksituatie
- praktische, inhoudelijke en organisatorische hulp en/of ondersteuning bij het uitoefenen van dagactiviteiten
- agogische, pedagogische of orthopedagogische begeleiding en/of ondersteuning van de persoon met een handicap en/of zijn ouders, inzonderheid voor wat betreft de aanpak van specifieke problemen, toekomstplanning, opbouw van een sociaal netwerk, begeleiding en/of ondersteuning voor wat betreft gezondheid en veiligheid, coaching, ontwikkelingsstimulering bij jonge kinderen, aanleren van zelfredzaamheid en andere specifieke vaardigheden
- gespecialiseerde kinderopvang, met een maximum van 4 uur per week

## Cijfers en aanvraag

Voor 2001 is 341,6 miljoen voor PAB ingeschreven in de begroting van het Vlaams Fonds, goed voor maximaal 400 budgethouders. Elke individuele aanvraag wordt anoniem onderzocht. De toekenning van het budget en de bepaling van het bedrag gebeurt door een onafhankelijke commissie van deskundigen. Bij de selectie van de budgethouders zullen de volgende prioriteiten in aanmerking genomen worden:

- de 50 deelnemers van het huidige experiment;
- 150 personen die de (semi-)residentiële instelling die hen opvangt willen verlaten en door het PAB kunnen terugkeren naar huis of zelfstandig kunnen gaan leven;
- diegene die tijdens het experiment hun kandidatuur gesteld hebben.

Binnen (en buiten) deze categorieën zal rekening gehouden worden met de assistentiebehoefte, de ernst van de handicap en de zorgbehoefte en de datum van de aanvraag.

De persoon dient een gemotiveerde aanvraag in, daarin bijgestaan door een gespecialiseerd team. De aanvraag omvat o.a. de informatie waaruit blijkt op welke manier de assistentie noodzakelijk is voor de sociale integratie. De betrokkene omschrijft ook de wijze waarop de assistentie zal georganiseerd worden. De assistentiebehoefte wordt in een gemiddeld aantal uren per week uitgedrukt.

Aan de persoon wordt een bedrag op jaarbasis toegekend. Het minimumbedrag is 300 000 BEF, het maximumbedrag 1,4 miljoen. Alle gemaakte kosten moeten bewezen worden. Minstens 95 % van de kosten moeten verantwoord worden als kosten voor de tewerkstelling van de assistent.

bron: AWG, Actuele voorinformatie, nr. 85 – 12/2000



## DOORLIGWONDEN?

**Verkoop kussens en matrassen**  
**Verhuur van matrassen**



De Smedt Ronny  
tel. 055 30 94 44  
E mail [ronny.de.smedt@pandora.be](mailto:ronny.de.smedt@pandora.be)

---

---

# MANUTENTIE – TILTECHNIKEN

---

---

Verplaatsingstechnieken voor familieleden en begeleiders van personen met een handicap.

## Inleiding:

In de laatste twee tijdschriften hebben we een tweetal technieken besproken om een persoon met een handicap (PMH) op de rand van het bed te zetten. Dit kan een voorbereiding zijn om de PMH in de rolstoel te helpen.

Wanneer we een PMH in de rolstoel plaatsen met behulp van een glijplanken hij of zij beschikt over nog wat armkracht, dan is er ook nog een andere manier om iemand recht te zetten wat we in volgende techniek zullen bespreken.

## Techniek

PMH met lichte armfunctie verplaatsen van bed naar rolstoel met behulp van een glijplank en één hulpverlener.

## Situatie:

De PMH brengen we naar de rand van het bed (zie tijdschriften nrs. 47 en 48). De rolstoel staat reeds naast het bed.

## Voorbereiding:

Vooreerst moeten we de glijplank plaatsen. Daarvoor gaan we de PMH op zijn zijde wentelen (zie tijdschriften nrs. 45 en 46) of het dichtstbijzijnde been plooiën en duwen tegen de knie van de PMH zodat hij of zij lichtjes wordt gekanteld. Vervolgens plaatsen we de glijplank onder de stuit van de PMH. Hierbij zorgen we ervoor dat deze niet te hoog wordt geplaatst (Fig. 1). Bij het rechtkomen moet de stuit goed op de glijplank zitten. We laten de PMH terug op zijn rug draaien..



We brengen de benen van de PMH uit het bed. Vervolgens duwen we het bovenlichaam van de PMH een beetje van ons weg. Dit doen we omdat het lichaam in

één rechte lijn zou liggen. Om dit laatste gemakkelijk uit te voeren kan de PMH meehelpen door zich af te duwen ofwel het hoofd op te tillen terwijl we tegen de schouder duwen. (Fig. 2)

Vervolgens gaan we met onze benen de benen van de PMH omkaderen. Dit is zeer belangrijk om het onderuitglijden van de PMH te voorkomen op het moment dat we hem rechtzetten. Veiligheid voor alles.



We nemen met één hand een steunpunt op de heupkam, ter hoogte van de lies. We bieden onze andere hand aan. De PMH kan nu ofwel met beide handen zich rechtekken ofwel met één hand trekken aan de aangeboden hand en met de andere zich afduwen in de matras om zich zo recht te zetten. Gedurende deze handeling blijft de hulpverlener zijn steunpunt behouden, laat zijn bovenlichaam naar achter komen en blokkeert de knieën van de PMH. (Fig. 3)



De PMH komt nu tot een zithouding en plaatst zijn handen zodat hijzelf zijn evenwicht kan behouden.. De rolwagen kan nu eventueel wat dichtter worden geplaatst.

De glijplank zit nu met de ene helft onder de stuit van de PMH en de andere helft rust op de zit van de rolstoel.

De PMH plaatst zijn ene hand op de verst verwijderde armluning van de rolstoel en de andere hand steunt naast zijn heup op het bed. De hulpverlener plaatst zijn ene hand op de glijplank als steunpunt (dit ook om het verschuiven van de glijplank tegen te gaan), de andere hand plaatsen we op de heup van de PMH.

Het bovenlichaam van de PMH helt lichtjes naar voor. Het hoofd van de hulpverlener is aan de kant van de te verplaatsen richting. Op die manier kan de PMH niet opzij vallen.

Door te duwen op de heup glijdt de PMH nu zachtjes in de rolstoel. Deze handeling kost slechts een kleine inspanning (Fig. 4).



#### Besluit:

Deze techniek is aangewezen voor personen die te weinig kracht hebben om zich zelfstandig in de rolstoel te plaatsen.

De glijplank is een handig en goedkoop hulpmiddel. Men kan deze verkrijgen bij diverse firma's ofwel kan men ze zelf maken.

Standaard maten: een multiplexplaat van 1cm dik: 25 op 60 cm, met afgeronde randen en gladgemaakt door te vernissen.

In een volgend artikel zullen we de transfer met de glijplank bespreken bij PMH die niet kunnen meehelpen. De handeling moet dan wel worden uitgevoerd met twee hulpverleners.

Buckens Filip

? *Leeft bij ú ook de drang naar een professionele aanpak*



U bent bij Ryhove aan het juiste adres.

Met 240 werknemers en een eigen transportdienst voeren wij uw opdrachten kwalitatief, kwantitatief en snel uit.

Onze mensen worden ondersteund door een uitgebreid machinepark waardoor wij uw opdrachten efficiënt behandelen.

**BESCHERMDE WERKPLAATS RYHOVE • KONINGSDAL 24 • 9000 GENT**  
 telefoon 09 226 29 37 • fax 09 227 00 17 • url <http://www.ryhove.be> • e-mail [info@ryhove.be](mailto:info@ryhove.be)

## REIZEN



### Paralympics en Oost-Australië

Ooit wilden we het eens doen, naar de Paralympics gaan. De sfeer proeven, al die dappere mensen eens bezig zien met hun sport. Nu het zich afspeelde in het sportgekke Australië, een land waar we nog nooit geweest waren en dat ons nu ook niet zó aansprak vroeger, was het misschien toch eens het moment om ons te riskeren.

De vlucht is wel heel lang: Brussel via Zurich naar Singapore: ongeveer 14 u. Dan een tussenstop van 2 uur in Singapore en dan weer een vlucht van nogmaals 7 u (!) naar Sydney. Een uurverschil van 10 uur maken dat je dit toch niet elke week zou doen! Singapore Airlines is normaal gezien goed gekend voor veiligheid en service. Ja, dat eerste was gelukkig zo (voor iemand met wel wat vliegangst zoals ik), maar de service was echt niet alles. In totaal hebben we 6 bemanningen gehad en niet éénmaal heeft er iemand de moeite gedaan om eens te vragen of je iets nodig had, of alles goed ging. De transfers waren de helft van de tijd niet



geregeld. Ook de stop-over in Singapore (bij terugkeer) was totaal niet in orde, kortom we hebben op onze strepen moeten staan. Ondertussen zijn we dat al wat gewoon maar stel dat dit je eerste uitstap is als rolstoelgebruiker, dan zou dit wel een afknapper zijn vrees ik.

Nu, al lang blij dat we toch goed aangekomen waren, zijn we het vlug vergeten en worden we direct ondergedompeld in het bruisende Sydney. Niettegenstaande het links rijden is het verkeer toch relax. In het donker van de avond ervaren we direct de magie van een wereldstad ondergedompeld in een feest van lichten, buildings, water, bruggen, terrasjes, mensen.

We voelen ons vlug thuis, en na een verkwikkend biertje duiken we onder de wol.

's Anderendaags trekken we naar de paralympics. Homebush bay, de plaats waar ook de Olympische Spelen doorgingen ligt toch een klein uurtje rijden buiten Sydney. Alles is eveneens bereikbaar via de underground. Van een persoonlijke ontvangst gesproken: iemand van de vrijwilligers komt al in de parking bij ons, geeft uitleg, zegt welke finales er vandaag zijn etc. We hebben er direct zin in, en inderdaad ze waren indrukwekkend en onvergetelijk deze spelen.

De sluitingsceremonie was al heel lang uitverkocht zodat we deze wel konden vergeten, maar we hebben toch de laatste finaledagen meegemaakt. Per dag waren er zo'n 110.000 bezoekers.

Superspannende finales rolstoeltennis op Center Court. Konden die gasten opslaan! Als een Aussie wint wordt er door 10.000 man op Center Court uit volle borst het volkslied gezongen. Veel kippenvol op de armen rondom ons niet-tegenstaande we in de blakende zon stonden. De sfeer was enorm. Gewichtheffen, zwemmen en atletiek volgden.

Vooraf ook de finales van rolstoelrugby en rolstoelbasket in de Dome en de Superdome waren geweldig. Het zijn echt wel enorme stadions en ze zaten nokvol met sportieve Aussies die roepen en zingen. Daarbij nog die opzweepende muziek en wedstrijden die zó spannend waren, dat we zaten mee te roepen tot we bijna hees waren. Vooraf ook de rolstoelrugby stal de show. In een soort mad-maxkarren wordt gecroost, geduwd, geramd. Men valt, wipt bijna uit de stoel, men rijdt elkaar de wielen van de stoelen, pitstops en pitpoezen zijn van de partij. Ook tetra's doen mee en ze moeten echt niet onderdoen, ongelofelijk. Het zijn ware helden die atleten, je voelt zo de bewondering van iedereen. Het zijn dan ook hun spelen, een echt feest.

En het zijn ook atleten, ze verspringen van stoel naar stoel, crossen zo de heuvelachtige olympische boulevards op enz. Het nadeel is nu wel dat mijn echtgenoot denkt dat ik dit daar ook allemaal moet kunnen... Kruip maar alleen in de auto (een Van...), allé, rij maar naar boven... hm.

Alles is perfect georganiseerd, zeer professioneel. Ook de kranten staan vol met nieuws en interviews en je hebt werkelijk de indruk dat deze spelen als een volwaardig broertje van de Olympische Spelen aanzien worden. Ik hou toch mijn hart vast voor binnen 4 jaar in Athene? Zullen ze ook zo enthousiast zijn? Zal alles ook zo aangepast zijn? Wie weet maken we het nog eens mee, het is alvast een echte aanrader.

Mijn fiets steelt hier weer de show, hoeveel keer ik dat weer heb moeten demonstreren... Hiervoor ligt er blijkbaar nog een wereldmarkt open. Ook in de USA waren er zoveel verwonderde en enthousiaste reacties.

Eenmaal de paralympics-dagen achter ons, zijn we al helemaal in ons reisritme en verkennen we Sydney. Deze stad heeft echt ons hart gestolen. Het is een beetje zoals San Francisco. Een zonnige, vriendelijke maar wel zeer grote stad



met vele Victoriaanse gebouwen en een geweldige skyline. Met de ferry in de haven getoerd en we waren echt onder de indruk! Het is hier ook wel zeer slijk en trendy en je hebt ongelofelijk veel restaurants en bars en in allerhande soorten decors. Heerlijk. Het weer is stralend en wat erg opvalt is dat je zoveel vogels hoort in deze stad. Alles is hier zeer toegankelijk voor de rolstoel (alhoewel Sydney tamelijk heuvelachtig is en toch heel wat van de armspieren vergt!). We nemen de ferryboot (iedereen komt hier trouwens zo werken) en direct kan je in de metro of de monorail en ben je zo midden de stad. Parkeren in de stad is bijna onmogelijk, tenzij in superdure (800 fr./dag) parkeergarages. Misschien een voorbeeld van organisatie om bij ons de files op te lossen...

Na die 5 dagen in Sydney vertrekken we voor een veelbelovende trip van nog een kleine 3 weken via de oostkust tot in het Noorden van Australië, nl. Cairns waar we dan de wagen droppen en het vliegtuig terug naar Singapore nemen.

We hebben niets vooraf geboekt, laten alles zijn loop gaan en we zien wel. Het blijkt ook geen probleem om logies te vinden. Via internet hadden we een boek besteld van een "wheelie" (ja, zo worden we daar genoemd) met zeer veel toegankelijke accommodaties. Inderdaad, het bleek goed bruikbaar en er zaten ook

zeer veel leuke verblijven bij. Zoals die keer toen we in het tropisch regenwoud slieden in een soort hutje, helemaal aangepast en 's avonds op onze veranda met al die regenwoudgeluiden toch wel heerlijk geloged waren. Ook kleinschalige verblijven, mooie campings, prachtige resorts op de eilanden enz. staan vermeld.

Het eerst deel van de trip (tussen Sydney en tot een stuk boven Brisbane) was nochtans eerder teleurstellend.

De veelbelovende natuurparken (oa Blue Mountains) vielen min of meer tegen. Ook de natuur onderweg was absoluut niet inspirerend: veel surf, beach en fun aan de kust maar dan vooral het genre van veel mik-mak winkels, fast food, pretparken, Costa del Sol-toestanden. De kilometers moeten ook afgemalen worden, de highway is een "route-national" waar je over een afstand van 500 km toch vlug 8 uur rijdt.

Is Australië dan zo overroepen? Of zijn wij zo veeleisend en verwend toeristen geworden? Een beetje vertwijfeld zijn we toch, we hebben dit nog nooit eerder meegemaakt.

Het hippiestadje Byron Bay heeft dan toch iets met al zijn hippies op blote voeten, men waant zich in de flower-power periode.

Brisbane is dan wel weer een leuke stad en een verademing met zijn post-wereldexpo uitstraling, vele mooie winkels en prachtige moderne musea waar we wel een dag mee zoet zijn.

Na Brisbane beloven de Sunshine Coast, Fraser Island en de Glasshouse mountains het hoogtepunt van onze trip in Queensland te worden. Mja, bedenkelijk, het zijn hoogtepunten die wij blijkbaar niet zien, wel mooi maar zeker niet uitzonderlijk. Alles wordt wel aangegrepen om veel te beloven in toeristische brochures natuurlijk.

Veel doodse stadjes en ook tropische stormen doen ons vlugger doorreizen in afwachting van beter dan maar.

En inderdaad, onze verwachtingen dan toch eindelijk ingelost. De landschappen worden prachtig en weids met heuvels in de verte en mooie kusten. In een heerlijk resort in Yeppoon nemen we een rustdag. Naast bruisende stadjes met terrasjes en gezellige restaurantjes zien we onze eerste kangoeroes in het wild. De plantengroei is zeer weelderig. Eindelijk.

In Airlie Beach blijven we enkele dagen. We zijn ondertussen aan het Barrier-reef en boeken enkele duiken en ook een helikoptervlucht boven de Whitsundays-eilanden.

Hier zijn veel jonge mensen, rugzaktoeristen. We voelen ons hier goed tussen al dat jong volk maar zijn toch stiekem een beetje jaloers op hen: zo onbezorgd kunnen rondtrekken, zo goedkoop en zo lang mogelijk van de vrijheid genieten, op een van die mooie eilanden kamperen en zo maar snorkelen in de zee, bier-tjes drinken, fakkels...ja...

Maar onze de boottocht maakt alweer veel goed: zeer professioneel gerund, rolstoelvriendelijk. Toch wat veel stroming en bewolkt weer maken dat ik afzie van het duiken. Volgens mijn echtgenoot was het echter zoals in de boekjes: zeer kleurrijk en enorm veel grote vissen en schildpadden en ... eindelijk haaien.

Lekkere restaurantjes maken de avonden zoals reisavonden horen te zijn: heerlijk.

De helikoptervlucht wordt het hoogtepunt van de reis. Eerst nog twijfel i.v.m. bewolkt weer en bij het zien van dat kleine glazen bolletje waar ik in moest ... Naast mij, niets, geen deur, geen koord alleen de diepe afgrond, natuurlijk wel een veiligheidsgordel. Goed om foto's te nemen maar dan moet je durven uw handen loslaten en naar buiten buigen ...

Maar, eens in de lucht was het zó mooi, blauwe lucht met prachtige witte wolken, en onder ons al die eilanden en dan ... White Heaven Beach, het doel van de vlucht. "Paradijselijk" is hier niet misplaatst, een strook hagelwit strand, samen met de groene en blauwe zee-kleuren en de eilanden onder ons. Echt wel ongelooflijk mooi en vanuit een boot kan men dit nooit op een dergelijke manier zo zien. Welk een mooie plaatsen bestaan er toch.

De laatste week lijkt wel te kort. De streek naar Cairns toe is heel mooi en we vinden leuke hotelletjes. We zijn hier in de tropen beland met zijn typische stranden en palmen, maar ook soms tropische stormen. Het is er warm en doet erg aan Indonesië denken (dat hier in feite boven ligt) maar dan zonder rijstvelden en zijn gele mannetjes.

Weer mee gaan duiken naar een reef met een enorme boot (300 passagiers). De eindbestemming is een ponton, een soort kunstmatig aanleg-eiland in het Barrièrereef. Dat Barrier-reef strekt zich meer dan 2000 km langs de kust van Australië uit, maar men moet niet denken dat men zo maar eventjes kan gaan snorkelen in het reef, hoor. Men moet meestal 1,5 à 2 u varen met een zeer snelle boot



vooraleer men bij het rif komt. In de brochures vertelt men er natuurlijk niet bij dat door de hoge snelheid en soms sterke stroming zeer veel mensen zeeziek worden. We hebben nogal wat zakjes zien passeren hoor! Eens ter plaatse is alles getimed en zie je lijkwitte mensen, die daarjuist één van de zakjes nog vulden, het zweet nog op hun rug en voorhoofd parelend, zich in hun duikerspak wurmen en hup, zonder dralen het water binnen. Sommigen hadden het zich wel anders voorgesteld denk ik een beetje meelijdend. Maar ... eens ze weer boven komen zien ze er weer kiplekker uit. Mij rest dan alleen zelfmedelijden omdat ik niet mee geweest ben, want als je dan alle duikersverhalen hoort ...

Die uitstappen met die grote boten ("reefjets") zijn toch een bezienswaardigheid op zich. Bussenvol toeristen worden hier gedropt, alles is professioneel georganiseerd met voor ons een speciale rolstoelplaats natuurlijk. Promotiefilmpje aan boord en stipt op uur worden alle gediplomeerde duikers boven verwacht voor een (zeer degelijke) briefing. Beginnelingen voor een "eerste" duik krijgen een afzonderlijke briefing. Amateursnorkelaars krijgen les in snorkelen. Je kan een helikoptervlucht boeken, die dan vertrekt via een bootje van op een ander ponton.

Eens de boot aangelegd heb je een precies schema hoe je je tijd kan onderverdelen. Er ligt een onderwaterboot om te kijken naar het rif, glasbodems varen

rond, je kan snorkelen onder toezicht van de redders, tussen afspanningen, er is ook een liftstoel in het water. Verbaasd zie ik hoe pepe'tjes en meme'tjes van alle maten en gewichten zich met hun duikbril en zwemvest in het water wagen, krampachtig de snorkel tussen de tanden geklemd. De stijve Japannertjes begeven zich afgemeten in het water en slaken nu en dan een kreetje. Voor de Amerikanen en Duitsers met de wegwerponderwatercamera in aanslag is het "unbelievable" en "wonderbar"!

De stroming is echter niet te onderschatten. De reddingsploeg mag toch enkele keren uitrukken voor overmoedigen en opa's en oma's die zich wel overschat hebben en die met uitpuilende ogen en de schrik van hun leven in de boot gehesen worden.

Er is een groot vierkanten gat in het ponton met 2 maal 5 ijzeren staven langs waar de eerste duiklessen gegeven worden. Onder water liggen ook ijzeren platforms waar men op kan zitten. Op twee dieptes. Knap gezien eigenlijk, dit geeft toch wel vertrouwen voor "de eerste keer". Zonder veel pardon gaan zenuwachtige dames en heren, in équipes, per uur, voor die eerste keer onder water, natuurlijk gefilmd en deze kan je dan op de terugtocht kopen.

Ook de 5 duikers, waaronder mijn echtgenoot, zijn ondertussen met een speedboot uitgevaren voor 2 duiken. Deze boot is spijtig genoeg niet toegankelijk. Wie wil duiken moet met speciale begeleiding vanaf het ponton zelf, via die liftstoel. De duiken worden gefilmd en op de boot reeds getoond: je kan jezelf zien zwemmen tussen het prachtig koraal en de enorme hoeveelheden vissen en ook haaien.

Het zee-buffet op het ponton wordt gretig aangevallen door de hongerigen. Stipt om 15 u iedereen weer op de boot, men kan de films bekijken en dan ook kopen naast andere souvenirs. Twee uur later en een flinke hap uit ons reisbudget armer zijn we terug. Verbluffend massatoerisme op het reef.

Wegens tijdsgebrek bezoeken we Cairns zelf niet en ook voor de streek zelf konden we te weinig tijd uittrekken. We genieten nog van Palm Cove een klein, liefelijk strandplaatsje met weeral enkele zeer goede restaurants. Het strand is redelijk bereikbaar. Wat voor ons zalig is, is voor de inwoners zelf dikwijls niet zo leuk. We hoorden toch soms klagen van de Australiërs zelf, die dit toch maar doodse streken vinden. Er gebeurt niets, er is niets opwindends, alleen maar toeristen, geen opwindend leven. Ze hebben heimwee naar Europa dat daar goed in de markt ligt. We hebben er verschillende ontmoet die door Europa reisden. Ja, Europa is ook fantastisch nietwaar, als je denkt wat je in een straal van 2000

km allemaal kan zien... We zijn daar veel te weinig fier op denk ik. Parijs, Praag en... Brugge vonden ze allemaal fantastisch!

De terugvlucht van Cairns naar Singapore waar we een stop-over hebben van 1 dag. Teleurstelling. Het materialisme van deze gele mannetjes en vooral

vrouwtjes valt als een blok op ons na de ontwapende vriendelijkheid van de Australiërs met hun no-nonsense levenswijze. Singapore is een steriele stadstaat waar het dollarteken in iedereen's ogen staat. Ook de geplande shopping-dag brengt niets op wegens vreselijk duur! Het is ook een rolstoelovriendelijke stad. Alleen Newton-circus kan ons bekoren, een verzamelplaats van allemaal Aziatische kraampjes waar je heerlijk kan eten.

Onvermijdelijk komen herinneringen aan andere reizen boven als je onderweg bent. En vergelijkingen dringen zich soms ongewild op. Zo kan je onze reis in Australië wel een beetje vergelijken met die naar de Nationale Parken in de USA. De steden zijn redelijk vergelijkbaar maar die overweldigende natuur van Amerika vind je hier in Australië toch niet. 's Avonds echter is het leven hier toch wel wat bruisender en het bier en het eten is veel lekkerder. De mensen zijn wel zeer gemeend vriendelijk en het leven echt easy-going. Beide landen zijn echter zeer gemakkelijk met de rolstoel te bereizen, het echte avontuur beperkt zich tot een minimum, het verkeer is zeer gematigd en de levensstandaard is zeer hoog wat meegenomen is voor verwende Belgen zoals wij.

Maar eigenlijk, eigenlijk als we ons hart en gevoel laten spreken, zijn wij wel meer begeistert door de magie en het mysterie van Afrika en de Arabische landen, niettegenstaande het moeilijker reizen is, de schrik soms dichterbij ligt en alles veel minder zeker is. Onze plannen gaan toch weer in die richting. Dromen staat vrij nietwaar?

Ingrid Leroy



---

---

# ACTIVITEITEN

---

---

## Kalender

- Film: 12/02, 12/03, 09/04, 14/05, 11/06 (Filip)
- TD: /04, /10 (Juri)
- Jeeprally: 22/04, 02/12 (Dimitri)
- Fietsen: 10/06 (Damme-Brugge; Guy), 14/07 (Frederik), 08/08 (Evergem; Jacky)
- Strandzeilen: 14/04 (12.30-15.30 uur), 02/06 (15-18 uur), 29/09 (16-19 uur) (Hervé)
- Daguitstap: 23/06 (Rik)
- Kajak: 07/07 Netevallei, 10-12/08 Biesbosch (Mario)
- Kaas/wijn: 02/09 (Rik)
- **Night of the Proms**: november (Ludo)
- **Sint-Niklaas RC**: 06/12 (Filip)
- Sommige activiteiten kunnen wijzigen qua datum. Gelieve de verantwoordelijken (staan na elke activiteit tussen haakjes) te contacteren.
- Kleiduifschieten, zeilen, duiken, karting en ULM kunnen op aanvraag georganiseerd worden door Hervé, valschermspringen door Davy en/of Glenn.

### Verantwoordelijken activiteiten:

- Davy: 0477 62 71 98, davy@grafimon.be
- Dimitri: 0475 39 18 17, dimibaert@vt4.net
- Jacky: tel. 09 357 46 46, fax 09 357 43 71, jacky.boelens@pi.be
- Filip: tel. = fax 055 31 0422
- Frederik: frederik.vynckier@freebel.net
- Glenn: tel. 03 887 27 02, 0475 91 97 79
- Guy: tel. = fax 050 35 91 19
- Hervé: 050 27 71 37 (tel = fax), ve@belgacom.net
- Juri: 0475 85 19 44, juri.planckaert@rug.ac.be
- Ludo: 055 31 99 12
- Mario: 056 53 05 73
- Rik: tel. 051 63 61 22, fax 056 57 88 31, rik.blancke@pi.be



Hallo beste piekernie vrienden

Zoals jullie konden vernemen op onze kalender hadden we een jeeprally georganiseerd.

Deze ging doorgaan in oktober maar werd verplaatst naar december omdat er te weinig personen waren die mee wilden doen aan dat evenement en daardoor hebben we die verzet naar 3 december 2000.

De jeeprally ging door in leper, in het heuvelland.

De eerste jeeprally was een succes maar er was een klein probleempje, het had niet genoeg geregend en daardoor was er niet genoeg modder om in te rijden.

De jeep waar we mee reden zijn allemaal met 4x4 aandrijving voorzien.

Nu de jeeprally doorging in de maand december en dat het dan meestal regent hebben we ons nog beter geamuseerd, het was dan ook een modderboel voor de jeeps.

De organisatie ging door van piekernie en Heuvelland Challenge die Mario voor ons gedaan georganiseerd had.

Deze keer waren we met 8 jeep waardoor we een grote sfeer hadden.

Wij waren dan ook met 5 rolstoelgebruikers en een 4-tal gewone personen.

De jeeprally werd gestart op de markt van leper waar we om 9.30 uur hadden afgesproken



We kregen  
dan ook onze papieren en  
de instructies waar onze route opstond  
waar we moesten rijden met de jeep.

Om ongeveer 10.15u zijn we met ze allen naar het parcours gereden waar ons moesten oriënteren op de papieren dat we mee gekregen hadden.

We hadden ook veel problemen met jeeps die vast zaten in de modder waar we op moesten wachten tot die er uit getakeld waren.

Zo hebben we ook het eerste deel van onze dag een beetje verloren omdat we de route hebben moeten wijzigen om op tijd te zijn waar onze stop voorzien was.

We hadden een stop voorzien om te eten en onze sanitaire behoefte te doen.

De plaats waar we gestopt zijn was vooraf afgesproken door de medeorganisator van Heuvelland-Challenge.

Deze stop was voorzien om 13.00u in hoeve restaurant Deligence waar we gezellig konden drinken en eten. Het menu was ook op voorrand besproken met de baas van het restaurant

We hebben daar ongeveer tot 14.45 u gezeten. We zijn dan maar eens terug in onze jeep gesprongen om onze route verder te zetten.

Het was natuurlijk leuk maar de organisator dacht zo als ik nu eens de plannen van de route of de nummertjes dat we moesten volgen op onze papieren veran-

der en ook een paar strikvragen in stop dan zullen ze wel verkeerd rijden, dus moeten ze beter opletten.

We waren aan het rijden en moesten op een bepaald moment ons oriënteren op de zon omdat er op het plan stond aan het volgende kruispunt moet je richting Z of W of ZO rijden. Dat was moeilijk omdat er niemand aan gedacht geeft. Dat was nog niet alles hoor, je kon zo de route verder volgen tot nummers niet meer volgden op elkaar. Zo ging het van nummer 24 waar nummer 25 volgde maar dan kwam ineens nummer 40 op de proppen, dus moesten we kijken waar nummer 26 stond om de route verder te kunnen rijden.

Gelukkig konden we ook rekening houden met de andere jeeps. Een paar jeeps hadden een zender aan boord andere niet. Zo had ook de organisator er één bij.

Moest je verkeerd gereden hebben kon je zenden naar hem om te vragen of je juist of niet juist zat zoals op je plan.

Er was ook een slecht gedeelte waar we konden kiezen ofwel rechtdoor rijden naar de plaats waar we afgesproken hadden ofwel links afslaan en het slechte gedeelte doen waar je zo ook op de plaats van afspraak kwam.

Na die zware tocht hadden we natuurlijk allemaal dorst en zijn we naar de club gereden van de heuvellanders.

Café Den Heuvellander werd uitgebaat door iemand van de jeeps. Daar hebben we nog een stevige pint gedronken en gepraat over de gezellige dag dat wij gehad hebben.

Geen getreur voor de piekernievrinden die deze dag niet hebben meegemaakt want we hebben ook al nieuwe afspraken gemaakt met de mensen van heuvelland om voor ons nog eens een jeep rally te organiseren.

Wij hopen dan ook dat er nog veel meer mensen mee doen om dat evenement te beproeven want het is een hele belevenis.

Dimitri Baert



## LEZERSBRIEVEN

*D*at vele Piekernieleden sportief aangelegd zijn, daar twijfelden wij nog geen ogenblik aan. Maar dat zij ook al deelnamen aan vierdaagsen (binnenkort zesdaagsen?) wisten wij niet. Een pluim voor de dappere deelnemers en een aansporing voor liefhebbers van fietstochten.

### **Helden van Delden. Onze fietsvakantie.**

Voor de 15e keer werd de Deldense rolstoelvierdaagse georganiseerd. Zoals altijd de laatste week van juli.

Het was voor ons, afgezien van Mario Janssens, zijn vrouw en zoontje, de eerste keer dat we deelnamen. Mario was vorig jaar zo enthousiast teruggekomen dat wij (Frederik Vynckier met ouders, Jul Wullaert en vrouw en ik met mijn ouders en vriend) ook de kriebels kregen.

De maandag begon met een criterium. Frederik en ik fietsten onze eerste wedstrijd. Iedere deelnemer werd als winnaar aangemoedigd en binnengehaald. Het gejuich en geklap van de toeschouwers verdubbelde onze inzet. Al de belangstelling en enthousiasme was nog maar een voorproefje van de echte



rolstoelvierdaagse. Een toertocht van naar keuze 15 – 30 of 50 km. Jul en zijn vrouw Josée fietsten de 15 km., de anderen 30 km. Elke ochtend verzamelden wij ons in de plaatselijke sporthal. Van hier werd het startschot gegeven en begonnen alle 164 deelnemers aan een schitterende route. Handbikers, wheelers, rolstoelers, ze waren allemaal van de partij. De zéér goede organisatie bezorgde ons veilige en prachtige routes door het Twentse landschap, wat heel afwisselend is: bossen, weilanden, akkers enz. De plaatselijke bevolking stond geregeld klaar met een natje en een droogje. De organisatie was tot in de puntjes verzorgd. Er waren een 100-tal vrijwilligers voor diverse werken zoals ADL, kiné, oversteek aan de straten, de bezemwagen, rolstoelpech... Overal werd aan gedacht.

De vier dagen fietsen waren al één groot feest. De intocht op vrijdag deed daar nog eens een hele grote schep bovenop. Aan de finish werden alle helden van Delden opgewacht door de fanfare. Zo werden we door de straten van Delden geloodst. De straten waren soms bijna te smal door het vele applaudiserende publiek

In de sporthal werden we gedecoreerd als helden. Sommigen waren na al de jaren behangen met hun medailles.

Het was een fantastische week die ik iedereen kan aanraden. Ben je tussen 9 (zoals de jongste deelnemer!!!!) en 72 (zoals de oudste deelnemer!!!!), neem je agenda en noteer alvast de laatste week van juli. Dit jaar stonden we met 4 Belgen in de Nederlandse krant. Volgend jaar willen we jullie er ook bij. Bel me gerust als je interesse mocht hebben.

Sandra Goossens

Tel. 03 296 90 26, e-mail: San.goossens@advalvas.be



---

---

## REDACTIONEEL

---

---

### ON LINEr – 5

Bij de parlementsverkiezingen van 1999 was ik vastbesloten om mij geheel persoonlijk ter stemlokaal te begeven, om aldaar, bijgestaan door een assistent, mijn democratische plicht te gaan vervullen. Maar, het regende pijpenstelen die mid-junidag, dus werd de volmacht maar bovengehaald... en ging de assistent alleen. Bij de gemeenteraadsverkiezingen in oktober 2000 regende het weer, oude wijven nu, máár... dit keer trok ik wél mijn stoute schoenen én mijn regencape aan om mijn stem te laten gelden. Je kunt het niet blijven afschuiven op het weer.

En zo te zien werd ik nog verwacht ook! Er lag een degelijk uitziend hellend vlak aan de ingang. Al wat een vierwieler als ik hoefde te doen, was naar binnen rijden. Nu bestaan er vlakken die hellen... en hellingen die vlak zijn. Waar ik voor stond behoorde duidelijk tot de laatste categorie. Deze helling had zowat het stijgingspercentage van de laatste honderd meter op de Muur van Hoei, en met een elektrische rolstoel was daar geen beginnen aan. Gelukkig... had ik deze omstandigheid voorzien, en had ik mij met een mechanische rolstoel op pad begeven. Die ging, met wat licht duwwerk, vrij vlot naar boven. Eens binnen lag de democratie aan mijn voeten. Althans, dat dacht ik...

Er waren een tiental stembureaus ingericht in het gebouw, en ik werd natuurlijk verwacht in het allerlaatste aan het einde van de gang. Slalomtussend tussen de vele rijen wachtenden door naderde ik mijn doel, om blakend van stemlust in de deuropening van bureau nr 10 te verschijnen. De voorzitter en acolieten draaiden eensgezind hun hoofden om naar mij, maar ik zag geen paniek in hun ogen. Ze vershoten zelfs niet van kleur. Neen, dit waren goed voorbereide mensen met perfect passende scenario's voor álle gevallen. Dus ook voor een geval als ik. De voorzitter van vrouwelijke kunne bekeek mijn geval, en besloot dat er geen enkel probleem was om mijn stem uit te brengen... zolang ik dat maar deed in bureau nr 1! Dáár bevond zich namelijk het enige aangepaste stemhokje. Maar een kiezer mócht niet gaan stemmen in een ánder bureau dan er op zijn oproepingsformulier aangeduid stond... was plots duidelijk te lezen op haar ietwat bezorgde gezicht. Dus moest zij mee, om deze gunst officieel te verkrijgen van haar collega... klaarde het meteen weer op.

De rijen waren intussen aardig aangedikt met nog meer kiesgerechtigden, die ik weer mag-ik-even-oei-pas-op-voor-de-tenen moest voorbij zien te zigzaggen, naar het begin van de gang, het allereerste bureau.

De voorzitter aldaar maakte gelukkig geen bezwaren dat ik van zijn aangepaste faciliteiten gebruik kwam maken, iets wat ik, eerlijk gezegd, toch wel verwacht had. Maar niet dus. Ik kon zonder verder uitstel en ongestoord het potlood de correcte cirkeltjes laten inkleuren.

Eenmaal de stemming volbracht ontstond er nog even verwarring over waar de stembiljetten gedepeerd moesten worden. Niet hier, wuifde voorzitter 1 zijn niet-ingeschreven gasten weg. Dan maar bij mij, ging voorzitter 10 ons voor... en we trokken voor de derde keer de gang door.

Nadat mijn stemmen in de hun voorgeschreven bussen gegleden waren, moest ik mij dus nog een vierde keer de overvolle gang door boren. De meeste wachtenden kenden mij nu al, en gingen spontaan uit de weg. Ik passeerde hen alsof het zo hoorde.

Terwijl ik zo tussen hen door zeilde, bedacht ik dat het eigenlijk toch wel vlotjes verlopen was. De volgende keer een iets vlakkere helling, elk bureau zijn aangepast stemhok... én elektronisch stemmen in plaats van dat hopeloos ouderwetse potlood. Want als er iets anachronistisch was in deze internettiaanse cybertijden, was het toch wel dat gekleur, vond ik. Straks, terug thuis, zou ik de verkiezingsuitslagen uit de rest van België 'in real time' gaan zitten volgen op het web... maar die van mijn stadje zouden gerust op zich kunnen laten wachten tot de volgende dag, omdat die nog op Rubens wijze ingekleurd waren én met de hand geteld moesten worden. En stemmen met de hand tellen... dat deed men toch nergens meer...

Diezelfde avond crashte de internetwebstek met alle uitslagen wegens te gigantisch veel raadplegingen tegelijkertijd. Ik en duizenden andere surfers waren aangewezen op de televisie, waar men ons met kleurrijke taart- en balk- en buisdiagrammen de procenten voorschotelde. Het veranderde echter niets aan de uitslag zelf.

Een goede maand later ging de verkiezingssoap van start in de V.S. De elektronische telmachines spuwden iets te veel ponskaarten ongeteld weer uit, en honderduizenden kaarten moesten opnieuw geteld worden... met de hand. Met de hand?! Inderdaad. Wekenlang zaten enkele tientallen Floridianen met het vergrootglas te turen naar de gaatjes in een ponskaart... tot de hoogste Amerikaanse rechters de knoop doorhakten, en aldus de kandidaat met het minste aantal voorkeurstemmen president maakten.

Ik kreeg plots zin om kleurpotloden te beginnen slijpen.

Christ Braet

Driemaandelijks tijdschrift van vzw Piekernie – 13de jaargang – nr. 54 – jan.-feb. 2001  
v.u. Boelens Jacky, Diksmere 43, 9940 Evergem  
Afgiftekantoor: 9000 Gent X

Publiciteit Double Performance  
geleverde film van vorige keer

---

---

# AANKONDIGINGEN

---

---

## Zorgmatch

Een website waar mensen met een PGB (persoonsgebonden budget) en mensen die graag individuele hulp en/of zorg willen geven elkaar kunnen treffen.

Op deze website kan je een oproep plaatsen als je hulp zoekt of als je hulp wil geven. Tevens kan je kijken tussen de oproepen of er iemand bij staat waar jij mee in zee wil.

Zorgmatch is een initiatief van Headlight; <http://www.zorgmatch.nl>

